

i naśladowany; staniemy się dobrymi mistrzami ludzi, ponieważ wcześniej byliśmy wiernymi uczniami Jezusa Chrystusa.

- Jakie owoce w ostatnim czasie przyniosło moje naślowanie Chrystusa? Jakie wyzwania wciąż przede mną stoją?
- Jak oceniam te dwa wymiary mojego życia paulińskiego: bycie uczniem Chrystusa i bycie mistrzem dla ludzi?

V. MODLITWA

Modlitwa za Kapitułę Generalną

Duchu Święty, który posłany przez Ojca w imię Jezusa, wspomagasz Kościół i niemylnie go prowadzisz, wylej na naszą Kapitułę pełnię Twoich darów. O słodki Mistrzu i Pocieszycielu, oświeć nasze umysły i spraw, aby ta Kapituła zrodziła obfite owoce; niech nasze zaangażowanie w uświęcenie i apostołstwo nabierze nowej siły i determinacji; niech światło i moc Ewangelii jeszcze bardziej rozszerzają się wśród ludzi. O słodki Gościu dusz, utwierdzić nasze umysły w prawdzie, uczynić posłusznymi serca wszystkich, aby obrady Kapituły przebiegały w zgodzie, a jej postanowienia zyskały pełne przyjęcie i wypełnienie. Uczynić w naszej Rodzinie cud nowej Pięćdziesiątnicy. Spraw, aby zjednoczona na jednomyślniej i intensywnej modlitwie wraz z apostołami, wokół Maryi, Matki Jezusa, przyczyniła się do budowania królestwa Boskiego Mistrza, w duchu Apostoła Pawła. Amen.

„WEZWANI” PAULIŃSKIE ŻYCIE KONSEKROWANE

LUTY

I. MODLITWA

Akt postanowienia

Jezu, Ty jesteś Drogą, którą mam kroczyć;
Doskonałym wzorem, który mam naśladować tak,
Abym mógł stanąć na sądzie podobny do Ciebie.
Boski wzorce pokory i posłuszeństwa,
upodobnij mnie do siebie.
Doskonały przykładzie umartwienia i czystości,
upodobnij mnie do siebie.
Jezu ubogi i cierpliwy,
upodobnij mnie do siebie.
Jezu, wzorce miłości i płomiennej gorliwości,
upodobnij mnie do siebie.

Jezu Mistrzu Drogo, Prawdo i Życie, zmiłuj się nad nami.

II. SPOTKANIE ZE SŁOWEM BOŻYM

Z Ewangelii według św. Mateusza (17, 1-9)

Po sześciu dniach Jezus zabrał ze sobą Piotra, Jakuba i jego brata Jana i wyprowadził ich z dala od ludzi na wysoką górę. Tam przemienił się w ich obecności, a Jego twarz zajaśniała jak słońce. Jego ubranie stało się białe jak światło. Wtedy ukazali się im Mojżesz i Eliasz, którzy z Nim rozmawiali. Piotr powiedział do Jezusa: „Panie, dobrze, że tu jesteśmy. Jeśli chcesz, postawię tutaj trzy namioty; jeden dla Ciebie, drugi dla Mojżesza, a trzeci dla Eliasza”. A gdy jeszcze to mówił, zasłonił ich świetlisty obłok. Z obłoku rozległ się głos: „On jest moim Synem umiłowanym, którego sobie upodobałem. Jego słuchajcie!”. Gdy uczniowie to usłyszeli, upadli na twarz bardzo przerażeni. A Jezus podszedł, dotknął ich i powiedział: „Wstańcie! Nie bójcie się!”. Gdy podnieśli oczy, nikogo już nie widzieli, tylko samego Jezusa. Kiedy schodzili

z góry, Jezus przykazał im: „Nie mówcie nikomu o tym widzeniu, dopóki Syn Człowieczy nie zostanie wskrzeszony z martwych”.

III. REFLEKSJA

Z adhortacji apostołskiej *Vita Consecrata*

14. Ewangelicznych podstaw życia konsekrowanego należy szukać w szczególnej relacji, jaką Jezus nawiązał w czasie swego ziemskiego życia z niektórymi spośród swoich uczniów, wzywając ich, by nie tylko przyjęli Królestwo Boże we własnym życiu, ale także by oddali swoje istnienie w służbę tej sprawy, porzucając wszystko i naśladowując wiernie Jego *sposób życia*. [...]

...Przemienienie jest nie tylko objawieniem chwały Chrystusa, ale także przygotowuje do doświadczenia Jego Krzyża. Wiąże się z „wejściem na górę” i z „zejściem z góry”: uczniowie, którzy mogli przez chwilę cieszyć się bliskością Nauczyciela, ogarnięci blaskiem życia trynitarnego i świętych obcowania, jakby przeniesieni poza horyzont wieczności, zostają natychmiast sprowadzeni na powrót do rzeczywistości codziennej, gdzie widzą już tylko „samego Jezusa” w unieźnieniu ludzkiej natury i słyszą wezwanie, aby powrócić na nizinę i tam wraz z Nim wypełniać z trudem Boży zamysł i odważnie wejść na drogę Krzyża.

15. [...] To światło dociera do wszystkich dzieci Kościoła, które są *jednakowo powołane, by iść za Chrystusem* i Jemu powierzyć ostateczny sens swego życia, tak aby móc powiedzieć za Apostołem: „Dla mnie bowiem żyć – to” (*Fp* 1, 21). Jednakże szczególne *doświadczenie światła promieniującego ze Słowa Wcielonego* jest niewątpliwie udziałem powołanych do życia konsekrowanego. Profesja rad ewangelicznych czyni ich bowiem *znakiem i prorocstwem* dla wspólnoty braci i dla świata; z pewnością więc pełne zachwyty słowa Piotra: „Panie, dobrze, że tu jesteśmy” (*Mt* 17, 4), znajdują w nich szczególne echo. Te słowa ukazują chrystocentryczne napięcie całego chrześcijańskiego życia. Jednak w sposób niezwykle wymowny wyrażają *całkowite i bezwarunkowe* oddanie, które stanowi wewnętrzną dynamikę powołania do życia konsekrowanego: jak dobrze jest przebywać z Tobą, oddawać się Tobie, skupić całe swoje życie wyłącznie wokół Ciebie! [...]

16. [...] Istotnie, przez profesję rad ewangelicznych osoba konsekrowana nie tylko czyni Chrystusa sensem swojego życia, ale stara się też odtworzyć w sobie w miarę możliwości „tę formę życia, jaką obrał sobie Syn Boży przyszedłszy na świat”. Zachowując dziewictwo, przyjmuje do swego serca

dziewiczą miłość Chrystusa i wyznaje Go wobec świata jako jednorodzonego Syna, jednego z Ojcem (por. *J* 10, 30; 14, 11); naśladowując Jego *ubóstwo*, wyznaje Syna, który wszystko otrzymuje od Ojca i z miłością wszystko Mu oddaje (por. *J* 17, 7. 10); czyniąc ofiarę z własnej wolności, a przez to włączając się w tajemnicę Jego synowskiego *posłuszeństwa*, wyznaje Chrystusa jako nieskończenie umiłowanego i miłującego, jako Tego, który ma upodobanie jedynie w woli Ojca (por. *J* 4, 34), jest z Nim bowiem doskonale zjednoczony i we wszystkim od Niego zależy.

IV. RACHUNEK SUMIENIA NA PODSTAWIE KONSTYTUCJI SSP

Konst. 1. Przez dobrowolną odpowiedź na wezwanie Ducha Świętego, zdecydowaliśmy się iść za Chrystusem, poświęcając Mu się całkowicie i zjednoczyliśmy się jako Jego członki w braterskiej wspólnotcie życia, w zgromadzeniu zakonnym Towarzystwa Świętego Pawła, aby być znakiem i świadectwem Jego miłości.

- Jak żyję wymiarem totalności w moim naśladowaniu Chrystusa?
- Jakie świadectwo daje braterska wspólnota życia, którą współtworzę?
- Jaki mam wkład w realizowanie zakonnego charakteru Towarzystwa Świętego Pawła?

Konst. 2. Towarzystwo Świętego Pawła jest zgromadzeniem zakonnym klerycznym, o życiu apostołskim. Celem jego jest doskonalenie miłości w swych członkach poprzez ducha i praktykę ślubów czystości, ubóstwa, posłuszeństwa i wierności Papieżowi oraz życie wspólnotowe, stosownie do norm niniejszych konstytucji, a także ewangelizacja przez apostołstwo spełniane za pomocą środków społecznego przekazu.

- Jak przebiega we mnie proces doskonalenia miłości, który jest jednym z podstawowych celów Zgromadzenia?
- Jak wykorzystuję środki uświęcenia, jakimi są złożone przeze mnie śluby zakonne?

Konst. 90. Formacji paulińskiej przewodzi zasada wyrażona przez św. Pawła: „aby ukształtował się w nas Chrystus”. Będzie dlatego tak prowadzona, aby Jezus Chrystus Boski Mistrz był przez nas coraz lepiej poznawany, kochany